

Psi se v nemocnici mění v kouzelníky

EVA MINARČÍKOVÁ

Olomouc • Může mít kontakt se zvířetem léčebné, terapeutické účinky? Jednoznačně ano. Důkazem jsou zkušenosti z geriatrického oddělení šternberské nemocnice. Pejsci sem chodí za pacienty už dva roky a zdravotníci říkají, že jejich schopnosti jsou leckdy až neuvěřitelné. Přítomnost zvířat totiž pomáhá nemocným lidem lépe se vyrovnat s osamělostí, často je vyburcuje z nostalgie a umí vyvolat vzpomínky.

„Měli jsme tady pána, téměř v bezvědomí, nemluvícího a nebylo možné s ním navázat kontakt. Byl z vesnice, a tak jsme si troufli zkusit cannisterapii a nastal doslova zázrak. Pacient se pousmál, byl to jeho první mimický pohyb u nás a natáhl ruku - on, který nebyl schopen se dříve ani prikryt,“ zavzpomínala lékařka Táňa Malinová.

I přes terapeutický přínos v nemocnici respektují přání pacienta a do kontaktu se zvířaty jej nenutí. „Zatím jsme

se s negativní reakcí setkali jen jednou. Lidé si pejsky rádi hladí, dávají jim piškoty, někteří je nechají vlézt až do postele,“ upřesnila jejich majitelka Jana Dohnalová.

K tomu, aby pes mohl cannisterapii vykonávat, potřebuje zkoušky, kde se testuje jeho povaha. Musí být přátelský, rozhodně ne agresivní. Například štekát může jen na povel. Žádné ideální ple-

meno ale podle ní neexistuje. „Moje slečny jsou bernské salašnické fenky, to je obecně přátelské plemeno. Já s nimi chodím i k postiženým dětem a stalo se mi, že handicapovaná holčička kousla Kathy do jazyka, když se spolu mazlily. Měla ji u obličejů a mimoděk stiskla zoubky. Fenka zakvikla a uhnula, tak to má být, agresivní reakce se nepřipouští,“ uzavřela.

Psí lékaři. Pacienti šternberské nemocnice se na pravidelnou cannisterapii těší. FOTO JIŘÍ KOPÁČ

Zdravotní sestra: Nebráníme se ani slzám

Šternberk • Každý den je konfrontována s projevy stárání, často také se smrtí. Lenka Navrátilová, vrchní sestra na geriatrickém oddělení šternberské nemocnice, ale říká, že kontakt se staršími pacienty ji obohacuje. „Když je vyslechnete, dozvíte se moudré a zajímavé věci,“ říká.

• **Proč jste se rozhodla právě pro geriatrické oddělení a jak dlouho tady pracujete?**

V nemocnici pracuji už dvacet čtyři let, ale tady jsem třetím rokem. Předtím jsem pracovala na oddělení akutní péče, a to je dost jiné. Rozhoduje tam rychlost. Teď mi čas plyne pomaleji. Snažím se lidem dávat kus svého srdce a oni mi ho vracejí. Rozhodně to není nějaká poslední cesta.

• **Liší se v něčem starší pacienti?**

Tito lidé vám toho můžou strašně moc dát. Měla jsem tady legionáře, ten mi povyprávěl spoustu věcí o tom, jak tuto část svého života musel s příchodem

nového režimu úplně vymazat. Já se o tuto oblast zajímám a on byl výborný vypravěč. Věřím, že spoustu věcí, se kterými se mi svěřil, nevěděla ani jeho rodina.

• **Pacienti u vás zůstávají dlouho-**

FOTO JIŘÍ KOPÁČ

Lenka Navrátilová

rozhovor
době, jak se jim snažíte pobyt příjemnit? Chceme jim ho co nejvíce zpestřit. Oslovili jsme školy, které pro nás dělají různá představení. Každá sestřička je navíc z nějakého folklorního souboru, takže se snaží přivést i je. V neposlední řadě je to i terapie prostřednictvím pejsků. Ta je oživením, naši pacienti jsou většinou lidé z okolních vesnic, kteří mají doma nějaké to zvířátko

a je jim tady smutno. Samotné pohlazení někoho živého má pro ně velký přínos.

• **Pro velkou část vašich pacientů je nemocnice posledním místem na jejich životní pouti. Nepřenášíte si občas smutek i do osobního života?**

Já si strašně vážím daru života. Práce tady je nelehká a často ji provází smrt. Snažíme se vytvořit prostředí, které je důstojné a člověka na jeho poslední cestě skutečně vyprovodit. Nestydíme se ani za slzy, patří to k tomu. Moje povolání mě naplňuje a do mého osobního života se určitě odráží, jsem ale přesvědčena, že pořád pozitivně.

• **A kdypak jste byla vy naposledy nemocná a kdo se o vás staral?**

Jé, to je nelehká otázka, já moc nestonám. Asi dvoudenní virózu jsem měla na podzim, starala se o mě dcerka, která také studuje zdravotku, a manžel. Musím říct, že skutečně vzorně. (emi)